

Петя Дубарова
Болният лебед

Елица стоеше край водите на синьото езеро и слънцето пълнеше с блясък русите ѝ коси. Като я видяха, няколко изящни бели лебеда заплуваха към нея. Познаваха я. Всяка сутрин тя донасяше хубави кифли, натрошваше ги и ги изсипваше във водата. Тогава чудните птици заплуваха нататък, протягаха гордо гъвкави шии и поглъщаха трохите. След това я поглеждаха с благодарност, а очите им светеха и от черни ставаха съвсем светли – почти прозрачни. Лебедите свикнаха дотолкова с момичето, че се доближаваха съвсем до брега и му позволяваха да ги милва и да им говори нежно. А някоя сутрин, когато то не отидеше, защото имаше по-трудни уроци, те ставаха тъжни, протягаха шии, изваяни сякаш от бял мрамор, и като че се ослушваха. Тогава цялото езеро изглеждаше тъжно... Сега Елица стоеше край сините води и шепнеше нещо на белокрилите си приятели. А те поклащаха прекрасни глави, сякаш кимаха в съгласие. Само един лебед стоеше настрана, обърнат с гръб. О, колко по-различен беше той от другите. Крилата му бяха умерено отпуснати. По шията му личеше нещо като засъхнала кръв, която водата още не бе измила. Главата му бе кротко сведена. Целият той приличаше на една прекрасна умираща лилия. Елица едва сега го забеляза. Тя се учуди. За първи път го виждаше. Повика го. Но той стоеше като вкаменен. Слънцето блестеше в очите на момичето и ги наливаше със сълзи. То викаше нежно птицата. Отдавна беше се съмнало. Елица грабна чантата си и хукна към училище. Целия ден беше разсеяна. Дланите ѝ трепереха и едва държеше писалката. Очите ѝ блуждаеха. Непрекъснато виждаше оня тъжен непознат лебед. „Какво ли му е? Сигурно е болен“ – мислеше си момичето и съвсем не чуваше разказа на учителката. Когато би звънецът и учениците наизскачаха от стаите, тръгвайки към къщи, Елица затича към езерото. Лебедите бяха отплували навътре, само непознатият седеше на брега. Момичето се загледа в него. То беше ужасено. Вместо очи птицата имаше само две бели ципи. „Значи той е спял!“ И Елица се приближи до него, протегна ръка да го погали. Лебедът потрепера, но не отплува. „Горката птица!“ – прошепна тихо и от очите ѝ потекоха сълзи. А белокрилият отвори човката си, като да въздъхне, и доверчиво сложи глава върху момичешката длан.

Заредиха се неспокойни дни. Лебедът отслабваше. Той стоеше дълго време неподвижен, със сведена глава, като че искаше да се огледа. Човката му бе отворена. Дишаше тежко. А когато другите заедно с шум отплуваха навътре, той оставаше на брега и дълго слепите му очи бяха отправени нататък, като че всичко виждаха. Не го обичаха здравите лебеди. Те чувствуваха безпомощността му и се забавляваха с нея, макар

че това бе много жестоко. Протягаха дългите си бели шии и отскубваха с човки пера от крилете му, кълвяха го по главата. Горкият лебед! Той съвсем отслабна. Цяло щастие за него беше, когато съззерниците му не му обръщаха внимание. Тогава болната птица се вслушваше във всеки шум, долетял от брега. Чакаше своята приятелка.

Беше краят на учебната година – най-трудните дни за учениците. Елица учеше много. Тя решаваше трудни задачи, пишеше сама преразкази и съчинения, готвеше се за класните. Често оставаше късно до среднощ да учи. Но не забрави своя белокрыл приятел. Всяка свободна минута мислеше за него. Идеше ѝ да тича до езерото, да му каже нещо весело, да го погали. Всяка сутрин носеше на лебедите кифли. Но най-много се спираше на болния. Птиците виждаха това и се сърдеха. И щом Елица го целунеше по главата и се затичваше към училище, те се строяваха край него и го кълвяха. Свърши учебната година. Елица за последен път забърза към училище да си вземе свидетелството. Трудът ѝ бе възнаграден. Минаваше с пълен отличен. Усмехнато, щастливо, момичето затича към езерото, да се похвали на своя приятел, да сподели радостта си с него. Сърцето му туптеше. Сега всяка сутрин ще вижда лебедите, ще им се радва. Ще намери лекарства за болния, ще го излекува. Елица тичаше и тгичаше. Вече се виждаха сините блестящи води на езерото. На брега тя се закова. Разперил бели криле, там лежеше лебедът. Той беше излязъл на сушата и главата му бе уморено отпусната на земята. Защо не мръдна? Защо не посрещна приятелката си? Елица клекна няма и учудена. В очите ѝ пробяга ужас. Птицата не дишаше. По мъртвата ѝ човка личеше засъхнала кръв.

Задуха вятър. Едри капки дъжд запотъваха в езерото, като оставяха кръгове-следи. Водата посивя. Лебедите бяха отплували нанякъде. Само Елица и мъртвата птица стояха на брега. Дъждът мокреше гърба и раменете на момичето, а то нямаше сили да си тръгне. В полата му белееше главата на лебеда. Една мокра буболечка се изкачи, скри се под крилото му, учудена откъде се взе тази бяла пухкава грамада.

Мина лятото. И сега Елица всяка сутрин ходи край езерото и храни лебедите. Но преди да затича към училище, спора до една купчина пръст, коленичи, прошепва нещо нежно. Там тя погребва своя белокрыл приятел. Посади едно чудно бяло цвете, което всяко лято свежда нежна главица съвсем като лебед.

21.08.1975 г.

КРАЙ

© 1975 Петя Дубарова

Източник: Словото
Набиране: Елена Николова

Публикация:

Петя Дубарова, „Лястовица. Стихове и разкази“, С. 1987

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/6041>]